

Motion till riksdagen

1987/88:T6

av Rolf Clarkson m. fl. (m)

Med anledning av prop. 1987/88:49 om förbud mot radarvarnare

I propositionen föreslås förbud mot s. k. radarvarnare. Förbudet föreslås omfatta tillverkning, innehav, överlåtelse och användning. Departementschefen motiverar förbudet med några få meningar. Han menar att det är uppenbart att hastighetskontroller mister sin effekt om bilisterna genom att använda radarvarnare uppmärksammar kontrollerna i förväg.

Vi är av principiella skäl kritiskt inställda till förslag som syftar till att förbjuda medborgare att äga eller nyttja viss egendom. Vi anser att utgångspunkten alltid bör vara att envar har rätt att inneha de föremål han själv finner lämpliga. Det bör krävas starka och väl motiverade skäl innan man gör undantag från detta. Sådana skäl föreligger exempelvis beträffande vapen av olika slag, eftersom dessa ju typiskt sett kan användas i skadligt syfte mot andra. På motsvarande sätt finns särskilda restriktioner vad gäller medborgarnas rätt att exempelvis förvara drivmedel eller vissa kemiska produkter. Syftet är även i sådana fall att skydda omgivningen för svåra skador.

Avsikten med propositionen däremot är att medborgarna skall förbjudas att inneha viss egendom *endast* därför att den försvårar statens kontroll av deras beteende i vissa situationer. Vi menar att det i princip inte är någon skillnad på ett förbud mot radarvarnare och ett förbud för bilister att på annat sätt försöka upptäcka hastighetskontroller. De skäl departementschefen åberopar i detta ärende kan lika gärna åberopas för ett förbud för bilister att med blotta ögat uppmärksamma om hastighetskontroll pågår.

Vi ställer oss vidare frågande till vad departementschefen menar med uttrycket att hastighetsmätning till stor del "mister sin effekt" om bilisterna kan upptäcka kontrollerna i förväg. Uttryckssättet antyder att departementschefen ser hastighetskontrollens främsta och kanske enda syfte vara att bilister grips och tvingas betala böter. Men kontrollernas funktion är rimligen att få bilister att på grund av risken för upptäckt hålla rätt hastighet. Radarvarnaren har strängt taget samma effekt, nämligen att bilisten sänker hastigheten till den påbudna. Möjligen förhåller det sig så att det verkliga skälet till det föreslagna förbudet är att radarvarnare gör klart för bilister hur sällan hastighetskontroller verkligen sker. Det blir med andra ord tydligt för förarna att polisens resurser för trafikövervakning är underdimensionerade. I ett sådant läge menar vi att det enda rimliga är att förstärka polisens resurser så att en tillfredsställande trafikövervakning kan upprätthållas. Moderata samlingspartiet har under flera år föreslagit att polisens resurser skall stärkas genom ökad intagning till polishögskolan. Hade förslagen vunnit majoritet i

riksdagen skulle trafikövervakningen vara bättre på våra vägar. De socialistiska partierna i riksdagen har emellertid gått emot detta.

Mot. 1987/88
T6

Det finns ytterligare skäl att gå emot regeringens förslag. Såsom såväl hovrätten för Nedre Norrland som Sveriges statsåklagare framhållit bör förbud inte införas om det saknas resurser att övervaka dem. Att sådana svårigheter kommer att uppstå beträffande förbud mot radarvarnare torde stå utom allt tvivel. En kontroll av förbudets efterlevnad kräver en mycket kraftig förstärkning av polisens resurser för trafikövervakning. En sådan förstärkning är uppenbarligen inte avsedd att komma till stånd. Upptäcktsrisken vid överträdelse av förbudet kommer att bli synnerligen liten. Förbudet kommer därmed att undergräva förtroendet för lagar hos allmänheten.

Som framgått av det anförda anser vi att propositionen bör avslås. Det saknas därför egentligen skäl för oss att närmare diskutera propositionens innehåll. Vi kan dock inte underlåta att i detta sammanhang yttra oss över den föreslagna påföljden för den som olovligen befattar sig med en radarvarnare. Enligt propositionen skall straffet bestämmas till böter eller fängelse i sex månader. I och med att fängelse kan följa på brottet blir det även möjligt för polisen att företa bl. a. husrannsakan. Den föreslagna straffsatsen bör jämföras med vad som är stadgat vid överträdelse av andra föreskrifter som gäller trafiken. Vi vill erinra om att enligt vägtrafikkungörelsen är straffet för hastighetsöverträdelse högst 1 000 kr. Bifalls regeringens proposition blir således resultatet det att den som innehar en radarvarnare kommer att kunna straffas avsevärt hårdare än om samma person gör sig skyldig till hastighetsöverträdelse. Detta är ett uppenbart orimligt förhållande. Det finns också anledning att erinra om att ett så förhållandevis allvarligt trafikbrott som vårdslöshet i trafik endast kan föranleda böter. Det är tydligt att proportionalitetsaspekten inte beaktats vid bestämning av straffskalan för innehav av radarvarnare m. m. Detta finner vi anmärkningsvärt.

Hemställan

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställs
att riksdagen avslår propositionen i dess helhet.

Stockholm den 24 november 1987

Rolf Clarkson (m)

Per Stenmarck (m)

Anders Andersson (m)

Jan Sandberg (m)

Görel Bohlin (m)

Per-Richard Molén (m)

Nic Grönvall (m)

